

MĀCĪBAS NO SVĒTNĪCAS

SABATA PĒCPUSDIENAI

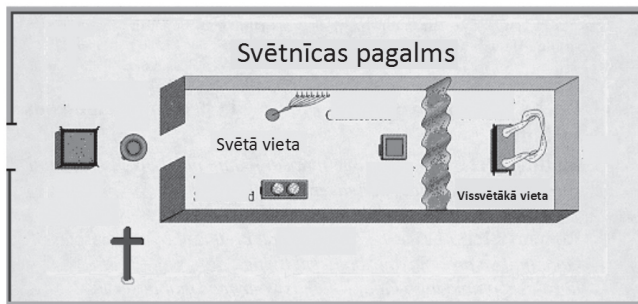
NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

2. Moz. 40:9, 10; 3. Moz. 19:2; 1. Pēt. 1:14-16; 2. Moz. 31:2-11; Rom. 3:25-28; 1. Ķēn. 8:31-53; Ps. 73:1-17.

ATMIŅAS PANTS:

„Un tiem būs Man taisīt svētnīcu, ka Es varētu mājot viņu vidū.” (2. Moz. 25:8)

Svētnīca ir viens no galvenajiem līdzekļiem, lai iemācītu mums evaņģēlija nozīmi. Šajā nedēļā, pētot tēmu par svētnīcu, nodērēs zīmējums.

Šis nedēļas tēma pievēršas galvenajām mācībām, ko sniedz zemes svētnīca. Upurēšanas sistēmu pētīsim vēlāk.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. oktobri!

KLĀTBŪTNES VIETA

Saskaņā ar 2. Moz. 25:8, kāds bija tuksneša zemes svētnīcas nolūks? Kādu brīnišķīgu patiesību par Dieva mīlestību pret mums tā māca? _____

Ēdenes dārzā grēks bija pārrāvīs attiecības starp Dievu un cilvēci. Grēks atņēma mūsu pirmajiem vecākiem netraucētu sadraudzību ar Dievu. Tomēr Radītājs vēl joprojām ilgojās vilkt mūs pie Sevis un baudīt dziļas derības attiecības ar kritušo cilvēci, un Viņš sāka šo procesu tieši Ēdenē. Vairākus gadsimtus vēlāk, glābjot Izraēlu no Ēģiptes un iedibinot svētnīcu un upurēšanas sistēmu, Dievs atkal uzņēmās iniciatīvu vest cilvēci atpakaļ Savā klātbūtnē.

Tādējādi svētnīca liecina par Dieva nerimstošajām ilgām mājot Savu ļaužu vidū. Tas ir Dieva plāns (Ps. 132:13, 14). Viņa galējais mērķis ir attiecības, un svētnīca bija Viņa izredzētais līdzeklis, lai to īstenotu. Svētnīca ir uzskatāms pierādījums Dieva mājšanai Savu ļaužu vidū virs zemes.

No 4. Moz. 2. nod. apraksta kļūst skaidrs, ka telts bija novietota kvadrātveida nometnes centrā, kur senajos Tuvajos Austrumos savu telti parasti novietoja ķēniņš. Tāpēc telts ir simbols Dievam kā Ķēniņam pār Izraēlu.

Levīti novietoja savas teltis apkārt saiešanas teltij (4. Moz. 1:53), bet pārējās ciltis uzcēla savas teltis tālāk apkārt grupās pa trim (4. Moz. 2:2). Tas uzskatāmā veidā ilustrē gan Dieva tuvumu, gan tālumu.

Vēl viens svētnīcas nolūks bija nodrošināt vietu centralizētai, dievišķi ieceltai pielūgsmes sistēmai. Tā kā Dieva klātbūtni Savu ļaužu vidū apdraudēja viņu nešķīstība un morālā samaitātība, Viņš nodrošināja upurēšanas sistēmu, ar kuras palīdzību nesvētie cilvēki varēja dzīvot un palikt svētā Dieva klātbūtnē.

Šajā kontekstā svētnīca atklāj glābšanas plāna detaļas, kas ietver ne tikai upurus, bet arī priesteru kalpošanu, kas arī ir būtiska glābšanas plāna daļa.

Ar svētnīcas palīdzību universa Radītājs, kas ir radījis visu, kas pastāv (sk. Jāņa 1:1-3), pazemojās, lai mājotu klejojošu ceļotāju vidū tuksnesī. Kā šim faktam vien vajadzētu palīdzēt mums izvairīties no turēšanās pie etniskiem, šķiru un ar kultūru saistītiem aizspriedumiem pret kādu? _____

„LAI TIE BŪTU SVĒTI”

„Paņem arī svaidāmo eļļu un svaidi ar to mājokļa sienas un visus tā piederumus, iesvēti to un visus tā rikus, lai tie būtu svēti. Svaidi arī upuru altāri un visus šī altāra rikus, un iesvēti altāri, lai altāris būtu augsti svēts.” (2. Moz. 40:9, 10)

2. Moz. 40:9, 10 atklāj mums, ka svētnīca bija jāuzskata par „svētu”. Svētuma galvenā ideja ir nošķirtība un unikalitāte, kopā ar piederību Dievam.

„Simboliskā kalpošana bija vienojošā saite starp Dievu un Izraēlu. Upuri bija paredzēti, lai norādītu uz Kristus upuri un saglabātu cilvēku sirdīs nešaubīgu ticību gaidāmajam Glābējam. Tādējādi, lai Kungs varētu pieņemt viņu upurus un turpinātu būt kopā ar viņiem, un, no otras puses, lai ļaudīm būtu pareizas zināšanas par glābšanas plānu un izpratne par savu pienākumu, bija ārkārtīgi svarīgi, lai visi, kas bija saistīti ar svētnīcu, saglabātu sirds svētumu un dzīves šķīstumu, godbijību pret Dievu un stingru paklausību Viņa prasībām.” (Ellen G. White, The SDA Bible Commentary, vol. 2, p. 1010)

Izlasi 3. Moz. 19:2 un 1. Pēt. 1:14-16! Kāds ir pirmais iemesls, kāpēc cilvēkiem ir jābūt svētiem? _____

Dieva svētums mūs pārveido un nošķir. Viņa svētums ir vispilnīgākā motivācija ētiskai Viņa ļaužu uzvedībai visās dzīves jomās (sk. 3. Moz. 19), vai tā būtu uztura likumu ievērošana (3. Moz. 11:44, 45), cieņas parādīšana priesterim (3. Moz. 21:8) vai nepakļaušanās agrākajām kārībām (1. Pēt. 1:14). Acīmredzot Dievs grib, lai mēs, tuvojoties Viņam, pieaugam svētumā. Šī izmaiņa var notikt, tikai pakļaujot savas grēcīgās dabas un labprātīgi darot to, kas ir pareizs, neskatoties uz sekām.

Padomā par sevi, saviem ieradumiem, savu gaumi, aktivitātēm utt. Cik daudz no tā, kas tu esi un ko tu dari, var tikt uzskatīts par „svētu”? Šis ir grūts jautājums, vai ne? _____

SVĒTNĪCAS PRIEKŠMETI

Izlasi 2. Moz. 31:2-11! Ko šie panti mums māca par zemes svētnīcas priekšmetu izgatavošanu? Kāda tam ir saistība ar 1. Moz. 1:2? (Sk. arī 2. Moz. 25:9) _____

No visiem svētnīcas priekšmetiem liecības šķirsts bija visaugstākais Dieva klātbūtnes un svētuma simbols. Tā nosaukums ir cēlies no diviem akmens baušļu galdiņiem, ko sauca par „liecības” plāksnēm (2. Moz. 32:15, 16), kas tika ievietotas šķirstā (2. Moz. 25:16, 21).

Šķirstam virsū tika uzlikts „žēlastības krēsls” ar diviem ķerubiem, kas aizēnoja vāku ar saviem spārniem (2. Moz. 25:17-21). To atbilstoši sauc par „salīdzināšanas vāku”, jo tas ietver domu, ka mūsu līdzjūtīgais un žēlsirdīgais Dievs ir salīdzinājis cilvēkus ar Sevi un izdarījis visu, lai mēs varētu saglabāt derības attiecības ar Viņu.

Tā ir vieta, kur vienu reizi gadā, Salīdzināšanas dienā (ebreju valodā „Yom Kippur”), notika ļaužu un svētnīcas šķīstīšana (3. Moz. 16:14-16). Rom. 3:25 Pāvils nosauc Jēzu par „salīdzināšanas vietu” (parasti to tulko kā „samierinātājs” vai „grēku izpircējs”), jo Jēzus pats ir glābšanas vieta, Tas, ar kura starpniecību Dievs ir izpircis mūsu grēkus. Svētajā vietā, svētnīcas pirmajā daļā lukturis nepārtraukti nodrošināja gaismu (3. Moz. 24:1-4) un kvēpināmais altāris izplatīja aizsargājošus dūmus, kas apslēpa Dieva klātbūtni no priestera (3. Moz. 16:12, 13). Uz skatāmo maižu altāra bija novietoti divpadsmit maizes klaipi, kas simbolizēja divpadsmit Izraēla ciltis. Bļodas, kausi, krūzes un kannas arī tika novietotas uz galda. Lai gan par šo priekšmetu nozīmi ir maz informācijas, šķiet, tie simbolizē derības mielasta elementus (sk. 2. Moz. 24:11) un kalpoja kā pastāvīgs atgādinājums Dieva derībai ar savu tautu.

Izlasi Rom. 3:25-28! Kādu lielu cerību mēs varam gūt no glābšanas apsoliņuma „ticībā, neatkarīgi no bauslības darbiem”? _____

DIEVIŠKO UN SADRAUDZĪBAS AKTIVITĀŠU CENTRS

Izlasi 1. Kĕn. 8:31-35! Ko šis pants mums vēl māca par svētnīcas funkciju? _____

Jaunuzbūvētā tempļa iesvētīšanas ceremonijas laikā ķēniņš Salamans pienesa septiņas īpašas lūgšanas, ko varēja pienest templī. Septiņas funkcijas norāda uz tempļa lielo lomu izraēliešu dzīvē. Tempļis bija vieta, kur rast piedošanu (30. p.), zvērēt (31., 32. p.), pienest savus lūgumus sakāves gadījumā (33., 34. p.), saskaroties ar sausumu (35., 36. p.) un citām nelaimēm (37.-40. p.). Tā bija vieta, kur arī svešnieki varēja nākt pielūgt (41.-43. p.), kā arī vieta, kur lūgt pēc uzvaras (44., 45. p.).

Tas, ka tempļis bija paredzēts būt „lūgšanu nams visām tautām” (Jes. 56:7), kļūst acīmredzams no tā, ka Salamans kā lūdzējus iztēlojās gan atsevišķus izraēliešus, gan svešniekus, gan arī visu tautu.

Svētnīca bija visu galveno Izraēla aktivitāšu ideoloģiskais centrs. Reliģija nebija daļa no ticīgā dzīves, pat lielākā daļa ne – jo tā bija dzīve. Ko tas mums māca par to, cik lielu lomu ticībai vajadzētu ieņemt arī mūsu personīgajā dzīvē? _____

Kad ļaudis gribēja saņemt padomu vai tiesu, vai arī viņi nožēloja savus grēkus, viņi devās uz svētnīcu. Tā bija dzīves centrs arī Izraēla tuksneša gadu laikā. Kad Dievs ilgojās sazināties ar Saviem ļaudīm, Viņš to darīja no svētnīcas (2. Moz. 25:22). Tāpēc tai ir atbilstošs nosaukums „saiešanas telts” (piemēram, 3. Moz. 1:1).

Padomā par savu lūgšanu dzīvi. Cik dziļa, bagātīga, ticību stiprinoša un dzīvi pārveidojoša tā ir? Varbūt pirmais jautājums, kas tev jāuzdod sev, ir: cik daudz laika es pavadu lūgšanā? _____

„LĪDZ IENĀCU DIEVA SVĒTNĪCĀ”

Laiku pa laikam Psalmos ir parādīts, ka svētnīcai ir nozīmīga loma attiecībās starp ticīgajiem un Dievu. Labi zināma ir stiprā pārliecība, ko Dāvids izteica 23. Psalmā beigās, ka viņš „mājos Kunga namā vienmēr” (6. p., NKJV). Dāvida lielākā vēlēšanās 27. Psalmā bija palikt Jahves klātbūtnē – klātbūtnē, ko vislabāk varēja piedzīvot svētnīcā. Lai parādītu, cik ļoti viņš mīl svētnīcu, Dāvids izmanto plašu izteicienu klāstu, nosaucot to par Kunga namu, templi, saiešanas telti vai telti. Tajā cilvēks var pārdomāt un „skatīt Kunga jaukumu” (Ps. 27:4).

Dieva aktivitātes svētnīcā ilustrē dažas svarīgas domas: Viņš sargā pielūdzēju un apslēpj Viņu Savā svētnīcā, arī grūtos laikos (Ps. 27:5). Dievs nodrošina drošu patvērumu un sirds mieru visiem, kas nāk Viņa klātbūtnē. Šie izteicieni attiecina Dieva jaukumu uz to, ko Viņš dara Savu ļaužu labā. Bez tam svētnīcas kalpošana un tās simboliskā nozīme atklāj Dieva labestību un taisnību.

Dāvida visdziļākās ilgas nebija vienkārši atrasties svētnīcā, bet lai Jahve būtu kopā ar viņu. Tāpēc Dāvids nolemj „meklēt” Dievu (Ps. 27:4, 8).

Izlasi Ps. 73:1-17! Kādas bija Asafa domas pēc ieiešanas svētnīcā? _____

Ps. 73 Asafs runā par ciešanu problēmu. Viņš nevarēja saprast bezdievīgo acīmredzamo veiksmi (4.-12. p.), bet uzticīgo ciešanas. Viņš pats gandrīz paslīdēja (1.-3. p.), bet ieiešana svētnīcā ienesa izmaiņas viņa dzīvē (13.-17. p., sk. jauno latv. tulk.). Šeit Asafs varēja redzēt tādu pašu Dieva spēku un godību, kādu Dāvids piemin Ps. 63:2, un atzīst, ka pašreizējie apstākļi kādu dienu mainīsies un notiks pēc taisnības. Viņš no jauna varēja pārdomāt patiesību un saņemt atkārtotu apliecinājumu, ka beigās izrādīsies – jauno kājas atrodas uz slidena pamata (Ps. 73:18-20), bet uzticīgie ir drošībā (21.-28. p.). Tiem, kas meklē Dievu, svētnīca kļūst par uzticamu vietu, par dzīves cietoksni, kur Dievs viņus „ceļ augsti uz klintskaļna” (Ps. 27:5). No patiesības, ko māca svētnīcas kalpošana, mēs patiešām varam mācīties uzticēties Dieva labestībai un taisnībai.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

E. Vaitas grāmatā „Sentēvi un pravieši” nodaļa „Saiešanas telts un tās uzdevumi”, 343 – 358. lpp.

„Svētās vietas celšanai bija nepieciešami lieli un dārgi sagatavošanās darbi; vajadzēja ļoti daudz visvērtīgākā un dārgākā materiāla, bet Kungs pieņēma tikai labprātīgus ziedojumus. “Pienesiet Man upuri no ikviena vīra, kura sirds to skubina; ņemiet šo labprātīgo upuri.” (2. Moz. 25:2) Tā skanēja dievišķā pavēle, un Mozus to atkārtoja draudzei. Nodošanās Dievam un uzpurēšanās gars bija pirmās nepieciešamās lietas, sagatavojot mājvietu Visaugstākajam.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 343.-358. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie jautājuma par Dieva taisnību! Mūsdienā pasaulē mēs redzam tik maz taisnības. Kāpēc bez cerības uz Dieva taisnību vispār nebūtu cerības uz taisnību?

2. Kāds rakstija: „Saiešanas telts ir svētas zemes gabals bojā ejošā pasaulē.” Ko tas nozīmē tev?

3. Izlasi 1. Pēt. 1:14-16! Kā tu saproti Dieva svētumu? Ko tev pašam nozīmē būt svētam? Kā mēs varam kļūt svēti?

4. Ēļa dēli ir paraugs cilvēkiem, kas bija „tuvu” Dievam, bet zaudēja savu izpratni par Viņa svētumu (1. Sam. 2:12-17). Kā tu vari pasargāt sevi, lai nezaudētu izpratni par Dieva svētumu? Kāpēc lūgšana, pētīšana un paklausība ir tik svarīgas, lai palīdzētu mums saglabāt apziņu par Viņa svētumu?

5. „Ikdienu dievkalpošanas svarīgākā daļa bija atsevišķām personām veltītā kalpošana. Nožēlojošais grēcinieks atveda savu upuri pie saiešanas telts ieejas un, uzlikdams savas rokas uz upura dzīvnieka galvas, atzina grēkus un simboliski pārnesa tos uz nevainīgo upuri. Ar savām rokām viņš upuri nokāva, un priesteris ienesa asinis Svētajā vietā un slacīja pret aizkaru, aiz kura atradās Derības šķīrsts ar Dieva baušļiem, ko grēcinieks bija pārkāpis. Šajā ceremonijā grēks ar asiņu starpniecību simboliski tika pārnesti uz svētnīcu.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši”, 354. lpp.) Kā šie vārdi palīdz mums saprast, kā „glābšana ticībā” atklājas svētnīcas kalpošanā?